

за да могатъ да пиятъ повече вино. Тамъ, разбира се, бѣше поканенъ и архиварьтъ.

Вино, речи, пѣсни! Любовни ли не щешъ, патриотически ли не щешъ. Не оставиха на мира нито една пѣсенъ отъ пѣснопойката. После всѣки напитокъ. Едни пиха за здравето на г-нъ управителя, други за величието на България, за царя, за българския народъ и пр. пр.

Най-после стана и г-нъ Душко, качи се на единъ столъ, прокашля се и вдигна чашата:

— Господа, почитаемо събрание, добри мои другари . . . !

Но ужасната печена тиква, която тъй непрестанно го преследваше, разбърка мислитъ му.

Душко се помъчи да продължи. Той силно махна съ ржка и, като я изправи къмъ низкия таванъ, тържествено я задържа нѣколко минути, съ очи спрѣни върху другаритъ си: и продължи речта си.

Но тиквата пакъ се претърколи между мислитъ му и Душко се почувствува съвсемъ безсиленъ. Той отпусна ржката си, обърна се къмъ другаритъ си и проговори съ единъ мекъ, прочувственъ и благъ гласецъ:

— Знаете ли какво, господа, хайде нѣкои пътъ да си опечемъ тиква! Тѣй — другарски. Не струва, Богъ зна колко! . . . И пакъ да се повеселимъ.

Настъпи кратко мълчание. После всички викнаха „ура“, и гостилницата на Калчо загърмѣ отъ ржкоплѣскания.

— Прието! Прието!

— Още тази вечеръ! — извика единъ гласъ.

— При-е-етоооо! . . .

И вътре въ петъ минути, тѣ отвориха подписа,